

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ε, όλοι το ξέρουν κι όλοι το συζητούν. Νομίζω πως το λέει κι ο ίδιος. Δεν ξέρω, νομίζω ότι αδικείς τον εαυτό σου.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Μπορεί να τον αδικώ αλλά τον σέβουμαι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μην κοιτάξεις πίσω, έρχεται. Δεν στα είπα, έμαθε αυτή ότι ο Μαθιός θα πάει στα μνήματα και πάει μπροστά.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Πάλι στα μνήματα... (έρχεται ο Μαθιός)

ΜΑΘΙΟΣ: Γειά σας, κορίτσια.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Καλώς τον Αυστραλό.

ΜΑΘΙΟΣ: Οχι κι Αυστραλός. Τα νειάτα μου έχασα στην ξενιτειά δεν έχασα την ταυτότητά μου.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Αμ κι εμείς τα νειάτα μας χάσαμε δεν είμαστε κορίτσια πια.

ΜΑΘΙΟΣ: Εγώ έτσι σας άφησα, έτσι σας θυμάμαι, έτσι σας βλέπω.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Αχ, νάταν τα νειάτα δυό φορές....

ΘΕΟΔΟΤΗ: Κάθισε, πώς απ' τη γειτονιά μας;

ΜΑΘΙΟΣ: Μέχρι το νεκροταφείο πάω. Είναι τόσα χρόνια που δεν τους άναψα κερί.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Καλά κάνεις, να έχεις την ευχή τους. Και να με συγχωρείς για το Αυστραλός. Δεν το είπα με κακό όπως κι εσύ δεν το είπες με κακό εκείνο το κορίτσια. Έτσι; Κι άκου, Μαθιό, εμείς είμαστε σαν συγγενείς. Είμαστε συντοπίτες, μεγαλώσαμε μαζί, πήγαμε σχολείο μαζί. Μπορούμε να πούμε κι ένα αστείο χωρίς παρεξήγηση, έτσι; Μας δένουν κι ο τόπος μας κι η θάλασσα και η κάθε πέτρα. Ξέρεις τι είναι αυτό; Είναι σαν συγγένεια από αίμα.

ΜΑΘΙΟΣ: Ναι, κι εγώ έτσι νοιώθω, αισθάνομαι σαν να μην έφυγα ποτέ, σαν να μην πέρασαν τα χρόνια. Μπορεί να άλλαξαν πολλά μένει όμως η καρδιά που λαχταράει και θέλει ακόμα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Και δεν μου λες, Μαθιό, θα ξαναφύγεις πάλι;

ΜΑΘΙΟΣ: Όχι, όχι, ήρθα να ριζω άγκυρα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Σκέφτεσαι να κάνεις επιχειρήσεις;

ΜΑΘΙΟΣ: Οχι, αρκετά δούλεψα. Κι εδούλεψα σκληρά. Έχω κάτι οικονομίες, ένα εισόδημα να ζήσω καλά. Θέλω να χαρώ την ήρεμη ζωή του νησιού μας, να ξεκουραστώ. Κατερίνα, καλή η ξενιτειά, καλή η ζωή εκεί, αλλά... Φτάνει κανείς κάποτε στο σημείο να σκεφτεί: τι έχει περισσότερη αξία στη ζωή! Ε, έρχεται και η υγεία με τα χρόνια... Την πήρα την απόφαση. Το όνειρό μου είναι ένα σπίτι, μια βάρκα να ψαρεύω πότε - πότε και (κομπιάζει) και ...μια καλή συντροφιά.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ά, μπράβο, Μαθιό. Τ' ακούς, Θεοδότη; Ο Μαθιός ήρθε να μείνει για πάντα στο νησί.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Καθένας φτάνει τη ζωή του όπως θέλει και όπως

μπορεί.

ΜΑΘΙΟΣ: (διστακτικά) Εσύ το εγκρίνεις τ' όνειρό μου;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Εγώ... τι δηλαδή; Δικό σου είναι τ' όνειρο, το φτιάχνεις όπως θέλεις. Τι σχέση έχω εγώ με το δικό σου όνειρο;

ΜΑΘΙΟΣ: Απλώς ρωτώ τη γνώμη σου.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Μαθιό, υπάρχουν όνειρα και όνειρα... Άλλα της κάθε μέρας που τα ζούμε και τα χαιρόμαστε κι άλλα της καρδιάς που τ' αποχαιρετάμε μ' ένα μαντήλι δακρυσμένο.

ΜΑΘΙΟΣ: (κατεβάζει το κεφάλι σαν ντροπισμένος) Να πηγαίνω κι εγώ.

ΘΕΟΔΟΤΗ: (καταλαβαίνει ότι ήταν σκληρή και προσπαθώντας ν' απαλύνει την εντύπωση) Με συγχωρείς δεν σου πρόσφερα κάτι. Κάθισε. Να σου φτιάσω καφέ; Έχω και γλυκό του κουταλιού, από εκείνα του παλιού καιρού τα σπιτικά που σίγουρα δεν τα είχατε στην ξενιτειά.

ΜΑΘΙΟΣ: Ευχαριστώ, δεν θα καθίσω. Όπως είπα πάω ν' ανάψω ένα κερί.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Καλά κάνεις, να έχεις την ευχή τους. Κι άκου, θα βρεις κι άλλους εκεί. Θα βρεις και την Ασημιώ, τώρα πέρασε. (γελάει)

ΜΑΘΙΟΣ: (γελάει κι αυτός) Ευχαριστώ που μου το είπες. Τότε να κάτω να δοκιμάσω το γλυκό της Θεοδότης. (στη Θεοδότη) Να μη σε βάλω όμως σε κόπο.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Καθόλου, καθίστε και δεν θ' αργήσω.(φεύγει μέσα)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Σε βλέπω, μην κοπιάζεις δεν θέλει. Είναι κι αλλού πορτοκαλιές που κάνουν πορτοκάλια.

ΜΑΘΙΟΣ: (χαμογελάει) Τις ξέρω και τις άλλες πορτοκαλιές, τις έχω δοκιμάσει. Αλλά, Κατερίνα, (με ιδιαίτερη έκφραση) «άλλο η συντροφιά της γυναίκας, άλλο η γυναίκα της συντροφιάς κι άλλο η αγάπη».

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν λέω, αλλά κι αγάπη και φροντίδα μπορείς να βρεις κι αλλού, είναι τόσες καλές και νοικοκυρεμένες γυναίκες στο νησί. Εγώ, να πούμε θα σε είχα στα όπα-όπα αν ήθελες... Μιλάμε έτσι... γενικά. Για παράδειγμα... που λέει ο λόγος...

ΜΑΘΙΟΣ: Σου είπα, άλλο η συντροφιά κι άλλο η αγάπη. Δεν στο κρύβω, η Θεοδότη είναι το κάτι άλλο. Είναι η πρώτη, η τελευταία, η αληθινή αγάπη. Δεν είναι η γυναίκα, είναι η αγάπη !! Με μεγάλο Α.. Με καταλαβαίνεις;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ναι, μωρέ παιδάκι μου, αλλά άμα δεν θέλει; Με το ζόρι παντρεία;

ΜΑΘΙΟΣ: Όχι, αλλά άμα δεν θέλει, κι εγώ δεν θέλω τίποτ' άλλο. Θα ζήσω μόνος. Εγώ ξενιτεύτηκα γι' αυτή την αγάπη. Η ζωή μας έπαιξε ένα άσχημο παιχνίδι. Τα πράγματα όμως άλλαξαν. Αν... αν... θελήσει...να μπορέσουμε να χαρούμε τουλάχιστον τα τελευταία μας χρόνια... (Έρχεται η Θεοδότη με το δίσκο. Καφέ, γλυκό κ.λ.π.)

ΘΕΟΔΟΤΗ: Έλα, να θυμηθείς εκείνους τους καιρούς, τη μητέρα σου τη συχωρεμένη... Τις μαντζουράνες και τα βασιλικά που μύριζαν οι αυλές...

ΜΑΘΙΟΣ: Θεοδότη, αν ήξερες τι είναι για μένα αυτό... (σηκώνει το ποτήρι το νερό). Στην υγεία σου, στην ευτυχία σου... (παίρνει και το γλυκό).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Για θυμήσου εκείνα τα χρόνια, μωρέ Μαθιό...Θυμάσαι κάποτε που τσακώθηκες με τον άντρα μου; Ξέρεις γιατί ζήτησε καυγά; Γιατί μας είδε που μιλήσαμε. Μου το είπε όταν παντρευτήκαμε. Δεν ήξερε ότι εσένα ο νους σου ήτανε αλλού... Νόμισε ότι κάτι έτρεχε μεταξύ μας...

ΘΕΟΔΟΤΗ: Εσύ ήσουνα πάντα θαρρητή, μιλούσες σε όλους. Πώς σου φαίνεται το σπιτικό γλυκό, Μαθιό; Είχατε τέτοια γλυκά στην Αυστραλία;